

אירופה מסרבת ללמוד מהמלחמה שלנו ?

ומשחקת באש

written by ד"ר אל"מ במיל" חנן שי | 20.10.2026

הדגלים הפלסטיניים והקריאות ל"אינתיפאדה" ברחובות אירופה בסתיו זה אינם עוד ביטוי למחאה. הם סימן ראשון למפנה אפשרי בזירת המלחמה השמינית ? המאבק על מעמדה הבינלאומי של ישראל. כשהמחאה האירופית מאמצת את שפת האינתיפאדה ואת דגלה, אירופה חדלה להיות שופטת מבחוץ והופכת לצד במאבק.

האינתיפאדה אינה מרד רגיל. היא מלחמה בלתי קונבנציונלית, שיטה המקדשת את המוות, הופכת ילדים למגינים אנושיים ולפצצות, ומסירה את עוגן רצון החיים שעליו נשענות אמנות המלחמה וההרתעה. זו אינה פעולה של ארגונים סוררים, אלא מדיניות של הנהגה שנבחרה באופן דמוקרטי. פת"ח וחמאס עלו בבחירות בפיקוח בינלאומי; הרשות הפלסטינית משלמת זה עשרות שנים מענקים למשפחות מחבלים. בכך מגדירה ההנהגה חברה המתנערת מתרבות קידוש החיים ומאמצת את תרבות קידוש המוות.

ברחובות אירופה כבר נשמעות הקריאות במפורש. בבולוניה קראו "אינתיפאדה עד הניצחון"; באמסטרדם נישאו שלטים "אנו תומכים בחמאס" ודגל ישראל נשרף; בלונדון ובבריסל נשמעו קריאות לאינתיפאדה; בפריז הונפו דגלי פלסטין במחאות על יוקר המחיה, ונשמעו קריאות אנטישמיות תוך הרס בית כנסת. האיום אינו המהגרים ככאלה ? יש להם זכות להפגין. האיום הוא התנועה והתרבות המאמצות את האינתיפאדה, והסכנה שהיא תזלוג אל תוך המחאה הדמוקרטית עצמה.

קל לחשוב שמדובר בזוועה של ארגוני טרור שאינם מייצגים את העם. העובדות אומרות אחרת. ההנהגה שנבחרה קבעה מדיניות ממוסדת של תשלום שכר על רצח, והפכה את הפיכת הילדים למגן אנושי לשיטה. באינתיפאדה השנייה התפוצצו בני אדם באוטובוסים; בעזה הוקמו מנהרות מתחת לבתי ספר ובתי חולים. השיטה פועלת נגד שני האינסטינקטים העמוקים ביותר של כל יצור חי: הרצון לחיות והרצון שילדיו יחיו. אין בטבע יצור הפועל בניגוד לשניהם גם יחד.

שדה הקרב הקונבנציונלי בנוי על ודאות אחת: מי שאפסו סיכוייו לנצח ייכנע, כי הוא רוצה לחיות. על ודאות זו נשענת ההרתעה. האינתיפאדה שוברת את שתיהן. היא כמו חללית שניתקה מכוח הכבידה: אפשר לפרוש בה מפה, אך אי אפשר לערוך שולחן. החוק שנשמט אינו פיזיקלי ? זה חוק רצון החיים.

ישראל לא בחרה בהרס הנרחב בעזה. חמאס העתיק את המלחמה אל מתחת לקרקע והשאיר את האזרחים כמגן מעליה. לאחר התראות ופינויים, הרס התשתית העילית נועד למנוע אובדן חיי לוחמים במרדף אחר מחבלים במנהרות המוות. זו בחירה בין אובדן בתים לאובדן חיים ?

וישראל בחרה, ובצדק, בחיים. האחריות מוטלת על מי שהציב את האזרחים כמגן.

אם אירופה תכפה על ישראל מדינה למי שמקדש את המוות, המסר שייחרט ברחובותיה יהיה שאינתיפאדה משתלמת. המילה הנקראת ברחובות אירופה אינה מטפורה. יש לה היסטוריה [2] משתי האינתיפאדות ועד טבח שמחת תורה [2] ויש לה המשך אפשרי. מאבקה של ישראל אינו בעיה שאירופה צריכה לפתור על חשבונה; הוא קו ההגנה הקדמי של אירופה עצמה.

חירות אינה זכות טבעית. היא יכולת מוכחת לשאת באחריות. האנושות קנתה את חירותה כשנעצרה היד שהונפה על הבן בהר המוריה, והתורה אסרה את הקרבת הילדים. מי שהחזיר עצמו לעידן קידוש המוות חזר אל מעבר לסף זה, ואינו יכול ליהנות מחירות שהאדם זכה בה רק כשחצה אותו. גרמניה ויפן עברו כיבוש, חוקה חדשה ועקירה של פולחן המוות לפני שריבונותן שבה אליהן. אירופה מוחלת היום לפלסטינים על מה שדרשה אז מאחרים [2] ואף מקדימה להם את הפרס.

ישראל מציעה לאירופה שותפות המבוססת על ניסיונה: כיצד מזהים את השיטה מוקדם, כיצד מדכאים אותה, וכיצד עושים זאת בלי לאבד את צלם האנוש. מדינה המביאה ידע מול איום שכבר נכנס לרחובות אירופה אינה נטל [2] היא נכס. אך ישראל עצמה אינה ערוכה דיה לנצל את ההזדמנות. הזירה השמינית עדיין מוגדרת כהסברה ולא כמלחמת הכרעה; אין לה מפקדה ואין לה דוקטרינה. ויש לפעול בידיים נקיות [2] לאחר מיגור מוחלט של הפשיעה הלאומנית היהודית ביהודה ושומרון.

אין עורכים שולחן בחללית ללא כבידה, ואין מעניקים חירות למי שהחזיר עצמו לקידוש המוות. ישראל לא תאפשר הקמת מדינה פלסטינית של מאבדי צלם אנוש וצלם יצור חי בטבורה, יהיו הלחצים אשר יהיו. אך היא מושיטה יד לאירופה. צ'רצ'יל הזהיר שכל אחת מן המדינות הניטרליות מקווה שאם תאכיל את התנין די הצורך, הוא יטרוף אותה אחרונה. בישראל התנין ממול. באירופה התנין כבר בתוך ביתה. השאלה היא אם אירופה תבין זאת לפני שהאינתיפאדה ברחובותיה תגיע לשלביה הבאים.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 20 באוקטובר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.